

ЙОХАНЕС БОБРОВСКИ ПИСМО ОТ АМЕРИКА

Превод от немски: Венцеслав Константинов, —

chitanka.info

Грей ме, грей ме, грей ме!, пее старата жена и се върти съвсем бавно и отмерено, после ритва от нозете си дървените обувки, те политат, описвайки дъга, към плета, а тя се завърта още по-бързо там, под ябълковото дръвче. Грей ме, мило слънчице!, пее тя, докато се върти. Навила е ръкавите на блузата си и размахва голите си ръце, а отклоните на дръвчето върху ѝ се спускат дребни, накъсани сенки, слънчево пладне е и старата жена се върти, пристъпяйки ситно-ситно. Грей ме, грей ме, грей ме!

На масата вътре в къщата има писмо. От Америка. Там пише:

Мила моя майчице. Известявам ти, че няма да пътуваме за към вас. Ще стигнем само за няколко дни, казвам на жената, и след още няколко дни, казвам на Алис, ще си бъдем пак у дома. Писано е: уважавай баща си и майка си, а пък щом бащата е вече покойник, и гробът му значи е там, а пък майката е вече стара, така казвам, ако сега не отидем, значи никога да не отидем. А жената казва: Слушай Джон, тя ме нарича Джон, там е хубаво, разказвал си ми, но то е било порано. Човек е млад или стар, вика тя, и младият не знае какво ще бъде, когато остарее, и старият вече не знае какво е било на младини. Тук ти вече си станал нещо, мястото ти, значи, не е там. Така казва жената. И е права. Ти знаеш, баща ѝ ни приписа магазина, работата върви добре. Повикай майка си, нека да дойде тук, казва тя. Но пък ти ни писа, майчице, че не можеш да дойдеш, понеже все някой трябвало да остане там, тъй като всички сме се разотишли.

Писмото е още по-дълго. Идва от Америка. А най-накрая, пише: Твой син Йонс.

Слънчево пладне е и е хубаво. Къщичката е белосана. До нея има обор. И оборът е белосан. А ето и градинката. Малко по-надолу по склона е дворът на съседа, а след това е селото, покрай реката, а шосето извива към него, заобикаля го и повторно поема към реката, после се връща и навлиза в гората. Хубаво е. И е слънчево пладне. Под ябълковото дръвче старата жена се върти. Размахва голите си ръце. Мило слънчице, грей ме, грей ме!

В стаята е прохладно. От тавана се полюлява китка див пелин, гъмжи от мухи. Старата жена взима писмото от масата, сгъва го на две и го занася в кухнята при огнището. После се връща в стаята. Помежду двете прозорчета виси огледалото, в долния му ляв ъгъл, между стъклото и рамката, е пъхната една снимка. Фотография от

Америка. Старата жена измъква снимката, сядна на масата и надрасква на гърба: Това е синът ми Йонс. А това е дъщеря ми Алис. Отдолу написва: Ердмуте Гауптате, родена Атале. После размотава ръкавите на блузата си и ги приглажда с ръка. Платът е хубав, бял, осеян с дребни сини точки. От Америка. Тя се изправя и докато върви към огнището, размахва снимката във въздуха. На времето, когато дядото пристигна тук от Тауроген и остана завинаги, тогава, на времето, той казваше, че е останал заради ръцете й, такива бели ръце нямала никоя там, горе, откъдето идвал, а и тук, където е останал. Тридесет години приказваше само за това. Дядото.

Човек е млад или стар. Но какво му трябва на стария човек? Светлината на деня притъмнява, сенките избледняват, нощите не донасят сън, а пътищата стават по-къси. Остават още два или три пътя, накрая — само един.

Старата жена слага снимката при огнището, до сгънатото писмо. После изважда кибрита от шкафа и го поставя до тях. Ще сварим млечице, казва тя и излиза да донесе дърва.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.